

Gyulai Edit

Búcsú Csiha Lászlótól

Bocskai István Gimnázium, közös alma máterünk egykori és mai kollégái és diákjai nevében búcsúzó.

Alapvető kérdésre keresem a választ.

Mire tanított bennünket Csiba László tanár úr?

PÉLDAKÉPÜNK, MENTORUNK, TANÁRUNK volt Csiba László. Mi mindannyian, akik itt állunk a koporsója mellett, tanítványai vagyunk.

Azok nevében is búcsúzó, akiknek, mint nekem, a tanítási gyakorlatát felügyelte az egyetemi évek alatt, akiknek pályára segítő és megtartó erőt adott. Akitől megtanultuk, hogyan lehet lényegre kiemelve életműveket 1-2 órában megtanítani, tételeket 8 mondatban összefoglalni, az ismeret esszenciáját megragadni és átadni a diákoknak. Ő tudta, hogy egy tanár tanításával, habitusával nevel.

Köszönjük neki a betlehemes hagyomány megtanítását, az iskolatörténet közzétételét, a neves tanáraink emlékének ápolását, életrajzuk megírását, a gimnáziumi, helytörténeti és a megyei pedagógiai arcképcsarnok kiadványainak szerkesztését, az iskolájság elindítását, diákköltők felkarolását. Köszönjük azokat az ünnepi és alkalmi műsorokat, amelyek tanácsa és segítsége nélkül nem jöttek volna létre, köszönjük a sok-sok közös beszélgetést, amelyből később szemináriumi dolgozat, szakdolgozat

Apollinaire: Búcsú

Letéptem ezt a hangszálat
Már tudhatod az ősz halott
É földön többé sohse látlak
Ő idő szaga hangszálad
És várlak téged tudhatod

(Ford.: Vas István)

Apollinaire: L' Adieu

J' ai cueilli ce brin de bruyere
L' automne est morte souviens-t' en
Nous ne nous verrons plus sur terre
Odeur du temps brin de bruyere
Et souviens-toi que je t' attends

és újságcikk született egykori diákjai által. Hátlásak vagyunk a rendhagyó magyarórák évtizedes hagyományáért, az író-olvasó találkozók moderálásáért, Kertész László életművének ápolásáért, az érettségi tétel kidolgozásáért, a helyi alkotók támogatásáért, a gimnáziumi alapítványok gondozásáért, igazgatóhelyettesi munkájáért.

Generációk sorát nevelte fel nappali és esti, levelező tagozaton, s minden bősörményi családban van egy olyan személy, akinek Ő tanította a magyart, a franciát vagy osztályfőnöke volt. Nagypák, apák és unokák nemzedékét nevelte és tanította a pályája 40 éve

alatt. Azt a tiszteletet tanultuk Tőle, amelyet minden diáknak, kollégának, nagy elődnek, előjárónak; a legkisebbnek és a legnagyobbak is ugyanúgy és egyaránt megadott.

ELKÖTELEZETT BÖSZÖRMÉNYI POLGÁR volt. „Je suis bősörményi.” Mi mindannyian bősörményiek vagyunk, éljünk a hajdúvárosban, vagy 100, 1000 vagy 10 000 km-re tőle. Mint ahogy ő hitet tett bősörményisége mellett sokszor és sokféle formában. Indíttatást a helyi „ócskatemplom” fakazettás mennyezete alatt kapott. Franciás, tiszta, világos műveltsége és stílusa táplálko-

zott a családi házból, ahol dr. Csiba Antal történelem-földrajz szakos tudós tanár és dr. Sziklai Ilona görög-latin szakos nyelvtanár egyszülött gyermekeként látta meg a napvilágot, s szüleinek méltó utóda lett. Az otthonról hozott műveltséget tovább építette és gazdagította a nívós folyóiratok és könyvek olvasásával, a naprakész kulturális tényekkel és tudással, kívülről idézett versekkel, lenyűgöző irodalmi és bibliai ismerettel. S mindezt a tudást a közösség, a város javára fordította, kamatoztatta.

Minden bősörményi egyesület gyászolja, mert elveszített egy okos előadót, megnyerő barátot, önzetlen segítőt. Hittel munkálkodott a református gyülekezet presbitereként, tevékenykedett a páratlan értékű orgona megmentéséért. Az irodalmi kör, a Vasvári-kör, a városi könyvtár közönsége mindig gazdagodott előadása által, a nyugdíjas klub és az idősek szeretett vendége távozott el. Bősörményisége - vallomása szerint - nem a tájszólásban, hanem az itt élő emberek és a táj szeretetében gyökerezett. A hűséget tanultuk tőle. Hűséget a szülőföldhöz és a közösséghez.

DERŰS ÚRIEMBER volt, szerető TÁRS, igaz FELEBARÁT. A szellem alázatát mutatta fel nekünk, szerény és puritán életet élt, amelyből páratlan intelligenciája kisugárzott. Humorral, derűvel szemlélte az életet. Képes volt az ironia ezernyi árnyalatát felragyogtatni, s azok közül mindig a legelsőt, a magára vonatkozó önironiát. Napjaink utolsó úriembere volt, akitől kisfiam még megtanulta az illedelmes kalaplevételt, a hölgyeknek járó kézcsókot. Nem tudtunk oly előre köszönni neki, hogy ő hamarabb meg ne emelte volna a kalapját. Felesége, Mező Erzsébet gimnáziumi tanár és igazgató, akivel életszövetséget kötött, erős

társként állt mellette az életben, s a Weöres Sándor-i, gyermeki lélek támaszt lelt benne. Köszönjük az alkalmi verseket, köszöntéseket, figyelmességet, azt a magatartást, amely felmutatta a legnagyobb veszteségben is a kegyelmet. Mindig megtalálta, hogy a bajban, bánatban levő embert derűvel bátorítsa, azok mellé álljon, akik elesettek, esendők és megfáradtak... A keresztényi alázatot és szeretetet tanultuk Tőle.

Hálásak vagyunk, hogy tanítványai, kortársai és lehettünk.

A Hajdúsági Tükör szerkesztősége ezekkel a sorokkal és képekkel búcsúzik szeretve tisztelt szerkesztőtársainktól, akiknek távozására mély fájdalommal tölt el bennünket, szellemiségüket továbbra is szeretnénk megőrizni lapunkban. Bölcsességük, a belőlük fakadó derű örökre velünk marad.

